

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2723/2023
11.01.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Сара Пенђер, адвокат из ..., против тужене Народне банке Србије из Београда, коју заступа пуномоћник ББ, запослен код тужене, ради поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3601/20 од 09.06.2021. године, у седници одржаној 11.01.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3601/20 од 09.06.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3601/20 од 09.06.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2571/17 од 26.02.2020. године, којом је одбијен тужбени захтев за поништај решења тужене од 11.07.2017. године, којим је одлучено да тужиљи престаје радни однос код тужене на основу писаног захтева запослене КГ .../.../... од 26.06.2017. године за отказ уговора о раду, да се тужена обавезе да тужиљи на име накнаде штете исплати износ од пет нето зарада у висини од 298.909,00 динара, да на овај износ уплати припадајуће доприносе за обавезно осигурање, те одбачена тужба у делу захтева да се обавезе тужена да тужиљи на тражени износ накнаде штете исплати припадајући порез на зараду и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно, односно непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Врховни суд је на основу одредби чланова 441. и 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), испитао побијану пресуду и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а тужилца наводима ревизије није конкретизовала релативно битне повреде одредаба парничног поступка учињене од стране другостепеног суда које би биле од утицања на законитост и правилност пресуде. Погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање не представља законом дозвољени ревизијски разлог у случају када је другостепени суд првостепену пресуду потврдио.

Према утврђеном чињеничном стању тужилца, запослена код тужене на неодређено време почев од 05.07.2012. године, је у временском периоду од 24.08.2015. године до 23.06.2017. године била на неплаћеном одсуству због похађања мастер програма на ...-... .. у Позивом на члан 80. Правилника о раду тужене, тужилца је 26.06.2017. године поднела писмени захтев за прекид радног односа, са наводом да јој нови радни однос наступа 29.06.2017. године, због чега неће моћи да испоштује Законом о раду прописан отказни рок у трајању од 15 дана, а да захтев није могла да поднесе раније пошто је дипломирала2017. године. Оспореним решењем тужена је констатовала да је тужилци престао радни однос код тужене 11.07.2017. године на основу писаног захтева од 26.06.2017. године за отказ уговора о раду. У разлозима одлуке наведено је да је законом прописани разлог за престанак радног односа наступио истеком отказног рока од 15 дана, а као основ за доношење одлуке наведене су одредбе члана 178. ставови 1. и 2. Закона о раду и члана 80. ставови 1. и 2. Правилника о раду у Народној банци Србије.

Тужбени захтев за поништај решења од 11.07.2017. године којим је тужилци престао радни однос код тужене, заснован на тврдњи да је погрешно тумачена њена воља, нижестепени судови одбијају из разлога што је чланом 80. Правилника о раду тужене прописано под којим условима престаје радни однос отказом од стране запосленог, а и тужилца је сама изјавила да је за могућност престанка радног односа на основу споразума странака сазнала тек касније од адвоката, да се након истека неплаћеног одсуства није јављала на рад и да је почела да ради код другог послодавца у првој половини јула 2017. године, по добијању радне дозволе. Судови налазе да у конкретном случају из чињеничног утврђења јасно произилази да је тужилца у поднетом писменом захтеву 26.06.2017. године слободно и озбиљно изјавила вољу за престанак радног односа отказом уговора о раду од стране запосленог без поштовања отказног рока, па одредбе члана 178. Закона о раду у вези са одредбама чланова 111, 60, 61. и 65. Закона о облигационим односима не упућују да је оспорено решење ништаво. Наконадно обраћање пуномоћника адвоката тужилце туженој путем електронске поште на дане 03.07.2017. године и 07.07.2017. године, којима се указује да је тужилца имала у виду споразумни престанак радног односа, не утиче на законитост оспореног решења, пошто захтев тужилце за престанак радног односа није опозван и тужена није разматрала могућности за престанак радног односа путем споразума.

Наводе ревизије да су нижестепени судови погрешно применили материјално право, Врховни суд не може прихватити. Чињенично је разјашњено да је тужилца слободно израженом вољом дана 26.06.2017. године отказала уговор о раду туженој,

наводећи као правни основ члан 80. Правилника о раду тужене, којим је регулисан отказ уговора о раду од стране запосленог, да до доношења оспореног решења она није опозвала захтев за престанак радног односа, већ да је једино након консултације са адвокатом затражила да се промени правни основ престанка радног односа. Тужена до доношења оспореног решења, које је деклараторне природе, није имала обавезу, нити је разматрала накнадно обраћање тужене у правцу постојања услова за споразумни престанак радног односа, а тужила је наставила рад на новом радном месту у Споразумни престанак радног односа по одредбама члана 177. Закона о раду је начин престанка радног односа на основу сагласне изјаве воља послодавца и запосленог у писменој форми, које у конкретном случају није било.

Врховни суд је имао у виду и остале наводе ревизије, али налази да они не могу довести до повољније одлуке за тужилу.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**